

Mi még szabadon gyönyörködhetünk advent gyertyáiban

2025 december 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

NEM MINDEN ARANY – Berlinben és Brüsszelben már tudják, súlyos árat fizettek a szuverenitás feladásáért... Mi ne tegyük!

Más lett a világ. Tulajdonképpen szinte minden értelemben, és a változás nem szükségszerűen rossz. Hiszen sok tekintetben könnyebb lett az életünk: a technika és az ipar fejlődése számtalan vívmányt eredményezett, ami kiváltja a korábban kizárólag emberi erőforrással végezhető feladatokat. Ha pusztán a háztartást nézzük, megannyi gép, küttyű, okoseszköz és szerkezet állt az ember szolgálatába annak érdekében, hogy kényelmesebbé tegye a hétköznapi kötelező feladatokat, legfőképpen pedig időt szabadítson fel. Sok száz évvel ezelőt például a ruhák mosása, az étel elkészítése, az életterünk tisztán tartása hosszú napok egyvégtében végzett, megfeszített munkája volt: ma már tulajdonképpen néhány gombnyomás. És ez alapvetően jó. Fontos kérdés azonban, hogy mire használjuk a felszabadult időnket.

Advent van, ma éppen a második gyertyát gyújtjuk meg a koszorún. A szentestével záruló időszak egyik fontos üzenete pedig, hogy megtanuljunk jól várakozni, vagyis a rendelkezésünkre álló időt értékkel megtölteni, elcsendesedni, számot vetni, a jó felé fordulni, önvizsgálatot tartani.

A keresztény kultúrkörben advent a várakozás megszentelése, rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk – mondja Pilinszky János. Hiszen készülődünk, Jézus Krisztus születésére.

Az európai keresztény ember számára ez az időszak különösen fontos, ugyanis hite szilárdságát újítja meg annak biztos tudatában, hogy a fény gyzedelmeskedik majd a sötétség felett.

A várakozás szükségszerűen ünneplébe öltözésünkre is szól, nemcsak kívül, hanem belül is. Aki pedig nem vallásos emberként éli meg ezt az időszakot, a varázsa, a titokzatossága, az idő lassú, mézeskalács illatú múlásának öröme is átjárja, tiszteletben tartva mindazokat, akik a belső megélésre (is) koncentrálnak. Európában élni adventben ezt jelenti.

Pontosabban eddig ezt jelentette. Hiszen minden itt élő ember számára az adventi időszak egyik fontos szimbóluma a karácsonyi vásár és a városok fűterein felállított betlehemek. Prága, Budapest, Drezda, Berlin, Zürich, Bécs, Brüsszel – csak néhány nagyváros azok közül, amelyek minden évben tartották a hagyományt és büszkén vállalták keresztény gyökerüket. Tizenöt-húsz évvel ezelőt pedig fel sem merült annak lehetősége, hogy vallási okokból ne lehessen felállítani ezekben a városokban a kis Jézust, Szűz Máriát és Szent Józsefet a jászolnál strázsáló pásztorokkal.

Néhány napja a konzervatív Die Welt írt arról,

Németországban több helyen elmaradnak a szokásos karácsonyi vásárok, mivel a szervezők önerővel nem tudják finanszírozni a terrorizmus elleni biztonsági intézkedések költségeit. Észak-Rajna-Vesztfáliában olyan közleményeket adtak ki, amelyek szerint a területlezárások és a megemelkedett biztonsági személyzet árát a vásár nem termeli ki, a városok pedig nem járulnak hozzá ilyenformán az esemény szervezéséhez.

Bonnban hasonlóan jártak az idej, hagyományos zsi fesztivállal is, a hosszadalmas egyeztetések során sem tudtak a szervezők és a városvezetés olyan koncepciót kidolgozni, ami megfelelt volna a jelenleg hatályos szabályozásnak.

Németországban, azon belül Berlinben (2016), majd Magdeburgban (2024) iszlamista terrortámadások tiporták földbe a karácsonyi vásárok ünnepi hangulatát: az egyik esetben kamionnal hajtottak a tömegbe tizenkét ember halálát és több tucat súlyos sérülést okozva, a másikban pedig egy személygépkocsival gyilkolták le a tömegben sétáló öt áldozatot, és okoztak több mint kétszáz embernek komoly sérüléseket. A történetek mélyen megrendítették a német társadalmat, ezt követően pedig olyan szigorú szabályozást vezettek be a szabadtéri események biztosítását illetően, amit nem könnyű betartani és finanszírozni – ennek estek idén áldozatul a karácsonyi vásárok is.

Ahhoz, hogy megértsük, miért fáj mindez olyan nagyon az európai népléleknek – túl az áldozatok veszteségén –, vissza kell mennünk a XX. század diktatúráinak idejébe. Mert, ha szigorúan vesszük, ezek az országok napjainkban nem egy zsarnok vezető önkényuralmától szenvednek, nem egy diktátor szűkíti szinte elviselhetetlen mértékben a szabadságjogaikat, mégis, az érzet szinte ugyanaz: nem gyakorolhatom szabadon a vallásomat, nem élhetem meg az ahhoz kötődő hagyományaimat, nem lehetek a saját földrészemen, a saját országom állampolgáraként szabad, vallásgyakorló keresztény, mert bár törvény nem tiltja, de minden alkalommal amikor

kísérletet teszek rá, azzal a tudattal teszem, hogy akár az életembe is kerülhet. Például inni egy forralt bort Berlinben, a karácsonyi vásáron.

De most már Brüsszelben sem:

a multikulti és a woke európai bölcs?jében néhány nappal ezel?tt állították fel a karácsonyi betlehemet, amelynek szerepl?it arc nélkül helyezték az installációra: a készít?k bevallása szerint azért, hogy bárki bele tudja képzelni magát nemt?l, b?rszint?l, vallástól és szexuális hovatartozástól függetlenül. Ám mindez még csak történet kerete, ugyanis nem sokkal kés?bb a betlehemi Kisjézus arctalan fejét valaki elrabolta – csak a fejét, így végül el kellett távolítani a megmaradt torzót a jászolból.

Az eset komoly felháborodást váltott ki a belgák körében, Thomas Meunier, a belga válogatott egyik tagja egyenesen úgy fogalmazott: – Elértük a mélypontot, és tovább ástunk! Milyen igaza van...

Nem elhanyagolható körülmény egyébként az sem, hogy nem sokkal a fej elt?nése el?tt a területen megafonokkal, kiabálva, a legkevésbé sem ünnepi hangulatban palesztinpárti tüntet?k vonultak végig csapatostul. Az eset körülményeit a hatóságok vizsgálják, ugyanakkor szerintem teljesen lényegtelen, hogy egy palesztinpárti tüntet?, egy iszlám háttér? bevándorló, az LMBTQ-közösség valamely tagja vagy egy kétségbeesett belga állampolgár fosztotta meg a betlehemi Jézus figuráját a fejét?l.

Lényegtelen, mert a kontextus maga sokkal felháborítóbb: Brüsszel f?terén még úgy sem veszik emberszámba Isten fiát, hogy az összes létez? etnikumnak, vallási és szexuális kisebbségnek, rassznak és kasznak, nemzetiségnek, korosztálynak és ízlésnek megpróbálták megfelelvé tenni. Tudják, hogy ez mit jelent? Hogy

a baj nem az érzéseinkkel vagy a kívülr?l érkezettek felé tett gesztusokkal van: hanem velünk, keresztényekkel, az identitásunkkal, a létezésünkkel. És ez nagy baj. Mert itt most mi vagyunk itthon, ez a mi házunk, a mi templomaink, a mi f?tereink, a mi karácsonyi vásáraink és hagyományaink, a mi hitrendszerünk és szimbólumaink és a mi adventünk.

Nem nekünk kéne LMBTQ-, palesztin-, iszlám- és ki tudja még milyen baráttá tenni, de még ha meg is tesszük, az üzenet ugyanaz marad: megszoksz, vagy kiszorítalak.

Magyarország az Európai Unión belül különutas. Keresztény és magyar akar maradni a saját hazájában. Vendégeket szívesen fogad, de, ha már beengedte az ajtón, elvárja, hogy betartsák a saját szabályait – és ennél komolyabb kiállást ma, 2025 decemberében nem is tehetne senki a saját hazájáért. Mert ez érték, sokan nem is tudják, mekkora: hogy

félelem nélkül sétálhatunk a karácsonyi fények között, hogy az ország fája alatt Szent József és Mária a pásztorok ölelésében repesve várhatják Jézus születését, hogy ünnepl?be öltözhessen az egész város, az egész ország, hogy a kerület f?terén minden vasárnap újabb láng pislákolhat... jelezve, hogy közeleg az örök világosság. Ha csak egy kis szuverenitásról mondanánk le, err?l mind lemondanánk.

Más lett a világ. Várakozni talán nem tudunk már olyan jól. És elcsendesedni is sokkal nehezebb, hiszen minden létez? körülmény ellene van. De sosem szabad szem el?l téveszteni, mit jelentenek advent gyertyái: ma, 2025 decemberében legf?képpen azt, hogy mi itt Magyarországon még gyönyörködhetünk bennük szabadon. Felbecsülhetetlen érték – Berlinben és Brüsszelben már tudják, súlyos árat fizettek érte. Csak egy kis szuverenitást adtak fel... Mi ne tegyük!

Ambrus-Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
